

A SZERETET A LEGFONTOSABB – SIMON ISTVÁN „ZENIT 41”-DÍJAS TANÁR PORTRÉJA

A „ZENIT 41” díjkiosztója mindig emlékezetes pillanatokkal ajándékoz meg minket. Egyrészt, mert kegyelettel emlékezhetünk Esztergályos Zsoltra, az Apáczai Kiadó ügyvezetőjére, másrészt elismerést kaphatnak olyan, életük zenitjén járó pedagógusok, akiktől mindannyian tanulhatunk. A díjkiosztó után Simon Istvánnal – aki az arany fokozatot kapta – beszélgettünk, akitől elsőként egy rövid bemutatkozást kértem.



ROZMÁN LÁSZLÓ

– Simon István vagyok, Szombathelyen végeztem a Berzsényi Dániel Tanárképző Főiskolán biológia–rajz szakon. Körmenden, a Somogyi Béla Általános Iskolában tanítok, ez az első munkahelyem.

– Számítottál az elismerésre? Mennyiben fogja befolyásolni az életedet?

– Akit felterjesztenek egy elismerésre, az titkon reménykedik, hogy elnyeri azt. Azon nem gondolkodtam, hogy netán hányadik is leszek, ha leszek. Ami fontos, hogy ez mindenképpen egy nagyon megtisztelő elismerés, meghatározó a pályám szempontjából. Mindannyian tudjuk, hogy a tanárok megbecsültsége jelen pillanatban – fogalmazzunk finoman – nem verdesi az eget. Ezért is fontos ez a díj, mert sok kiadó van Magyarországon, de nincs még egy olyan, amely a pedagógusokkal annyit törődik, mint az Apáczai Kiadó. Azt is el kell mondanom, hogy ezt a díjat viszont nem kaphattam volna meg az iskolám nélkül, ahol az idők folyamán eddig is annyi mindent kaptam már. A mi iskolánk pedagógusai szerencsések, mert minden támogatást – legyen az anyagi vagy más jellegű – megkapunk annak érdekében, hogy maximálisan mindent meg tudjunk tenni a gyerekekért. Komolyan gondolom, hogy az iskolám nélkül ezt a díjat nem kaphattam volna meg, s ezért feltétlenül köszönetet szeretnék mondani.

– Mikor döntötted el, hogy tanár leszel?

– Én már gyerekkorom óta tanár szerettem volna lenni. Emlékszem, mikor a nagyanyámnál nyaranta együtt töltöttük az időt, én már akkor kérdéseket tettem fel neki, feladatlapokat készítettem és így tovább.

– Kik voltak azok az egyéniségek, példaképek, akik az elhatározásodat megerősítették?

– Sok ilyen tanárom volt. Az általános iskolából Szita Istvánnét említhetem, ő volt a biológiatanárom, és Sodics Lászlót, aki a rajzot tanította. Nagy szerepük van abban, hogy ezt a két szakot választottam. A gimnáziumból Kozó Józsefnét említhetem, ott ő tanította a biológiát, és szintén Sodics László a rajzot. A főiskoláról is sok embert fel tudnék sorolni, köztük Horváth Miklóst, akire mentoromként tekinthetek, hiszen az Apáczai Kiadó első biológia – természetismeret könyveit közösen készítettük, még a „hőskorban”. Megemlíthetem még a biológia tanszékről Szinetár Csabát, Gyurác Józsefet, és hosszan lehetne még folytatni a sort.



– Az olvasók kedvéért említsük meg, hogy ezek a könyvek, benne az illusztrációiddal, több átdolgozás után is forgalomban vannak, és részt vettél a digitális tananyagok kidolgozásában is.

– Így van. Az átdolgozások során maradtak benne régebbi dolgok, de sok újfajta technikával készült rajz is belekerült nemcsak a könyvekbe, hanem a digitális tananyagokba is.

– Szakmai elemző anyagot is készítettél a Kiadónak az imént említetteken túl. Miért éppen az Apáczait választottad?

– Nagyon sok könyvet ismerek, de szellemiségüket tekintve az Apáczai Kiadó könyvei azok, amelyek a gyerekek számára is a legjobbak, és az én ízlésemnek, tanári elvárásaimnak is a legmegfelelőbbek. Gyermekközpontúak, pedagógusbarátok, szemléletesek, könnyű belőlük tanítani, egy szóval minden adott az eredményes munkához.

– Ha pedagógus ars poeticát kellene megfogalmaznod, akkor első gondolatként mi jut eszedbe?

– A felterjesztésemben van egy idézet: „A Szeretet az élet.” Ez a legfontosabb. A gyerekek akkor fogadják el a tanárt a legjobban, akkor szeretik, ha ők is érzik, hogy a tanár szereti őket. A többi az már szakma, a legfontosabb a szeretet.

– Min töröd a fejed mostanában? Mi a következő cél?

– Szó volt arról, hogy az egyébként nagyon remek digitális tananyagokkal kapcsolatosan is összegyűjtöm azokat az észrevételeket, amelyek jobbíthatják a munkát. Ezekről azért azt is tudni kell, hogy nemcsak a gyerekek számára interaktívak, hanem a pedagógusok számára is, hiszen

bele tudnak nyúlni, meg tudják változtatni az adott anyagok felépítését a saját ízlésük, elképzelésük szerint. A másik tervem pedig az, hogy jelentkezni fogok közoktatási vezető szakra.

– *Ez utóbbival konkrét terved van, vagy csak egyszerűen szükségesnek érzed, hogy a magyar közoktatás rendszerét mélyebb összefüggéseiben szemlélhesd?*

– Úgy vélem, erre most szükség van, hiszen az oktatás várható változásai azt vetítik előre, hogy az embernek képeznie kell önmagát, ezáltal szélesebb körben gyűjt információkat, nagyobb rálátása lesz a különböző folyamatokra.

– *A közoktatás területén várható változások kapcsán mi a véleményed? Igazolni fogják a várakozásaidat?*

– Rengeteg változást megértem már, és úgy gondolom, hogy a puding próbája az evés, azaz minden majd a gyakorlatban fog kiderülni. Látok előreutató dolgokat, de azt is tudni kell, hogy minden jó dologhoz a feltételeket is mellé kell tenni. Ha ez így lesz, akkor valószínű, hogy működni fog. Amíg azonban az anyagiak nincsenek biztosítva az elvárások, igények mellé, addig nem biztos, hogy jól fog működni, de még egyszer mondom, legvégül úgyis a gyakorlatban dől el minden.

– *A biológia szakodra gondolva megállapíthatjuk, hogy az elmúlt évtized változásainak a természettudományos tárgyak voltak a nagy vesztesei. Ezen a területen várható javulás?*

– Érzek ilyen tendenciát, mert valóban volt időszak, mikor nem volt olyan fontos ez a terület. Most már fontosnak tartják, ezt így is kommunikálják, ugyanakkor azt hiszem, hogy ez mégis alapvetően iskolafüggő lesz, azaz egyikben hangsúlyosabb lesz, a másikban kevésbé. A törvény hagyja is, hogy ezek a különbségek meglegyenek.

– *Szó van viszont egy következetes és mindenkire egyformán érvényes felügyeleti rendszer életre hívásáról is. Ez megoldhatja az egységesítést, nem?*

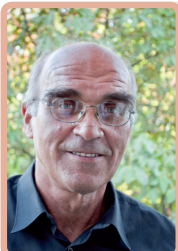
– Ez valóban segíthet, ha úgy működik. Én azonban már sokszor tapasztaltam, hogy kijött egy törvény, egy módosítás, aztán a gyakorlati megvalósítása, megvalósulása mégsem úgy történt, ahogy eltervezték, ami a törvényhozói szándék volt. Bízunk benne, hogy ezúttal nem így lesz majd.



– *Térjünk vissza a gyerekekhez, hisz burkoltan, kerülő úton az eddig elhangzottaknak is ők voltak a „célközönség”, értelme. Milyen emlékezetes történetet – tanulságosat, humorosat – tudnál megosztani velünk?*

– Gyakran szervezek jutalomkirándulásokat Budapestre olyan múzeumokba, ahova gyermekcsoportok számára ingyenes a vonatút. A költségek fedezésére sok segítséget kapok iskolámtól is, így olyan tanulók is részt vehetnek ezeken a kirándulásokon, akik anyagi lehetőségek híján nem juthatnának el ezekre a helyekre. Egy ilyen kislányhoz kapcsolódik az én történetem. Aki még soha nem járt Budapesten, annak hatalmas élmény a Duna-part, a pályaudvar nyüzsgése, a Hősök tere, a Szépművészeti Múzeum, de az olyan hétköznapi dolgok is, mint a metró. A kultúrprogram végén hagyományosan Közép-Európa legnagyobb mozijában zárult a program. Rózsaszín és lila neonfényben úszott az úrkorszaki moziterem. Mikor a kislány felvette a 3D-s szemüveget, a rengeteg új élmény hatására elkiáltotta magát: „István bácsi, maga a legjobb ember a világon!” Persze ez nonszensz, de abban a pillanatban valóban én lehettem számára a világ legjobb embere. Nem ismerek még egy olyan szakmát, ahol ilyen könnyen lehet valaki „a világon a legjobb”. Bár körülötte sokan nevettek, akik ezt a pályát választották, tudják, hogy ez valójában milyen komoly dolog is egyben.

– *Köszönöm az interjút, s további sikeres munkát kívánok!*



Mester a Tanítványról

– *Horváth Miklós főiskolai docens, érdemes tankönyvíró, Arany Katedra-díjas tanár*

Simon István munkáját szinte a kezdetektől ismerem. Már a főiskolán a hivatására tudatosan készülő hallgatót ismertem meg benne, aki mindkét szakját nagy szorgalommal tanulta. Gyakorló pedagógusként is figyelemmel kísérhettem munkáját, melynek során mindig kereste az újat, az innovatív módszereket, az új kihívásokra pozitív szemlélettel és kreatívan reagált. Simon István kitűnik magas színvonalú szakmai felkészültségével, hivatástudatával, melyhez a tanulók személyiségének tisztelete, feltétel nélküli elfogadása társul. A „ZENIT 41” Apáczai Diploma Díj méltó kezekbe került, s az Apáczai Kiadó nemcsak nagyrabecsülését fejezte ki a díj odaítélésével, hanem üzenetet is küld mindenkinek, hogy a mai pedagógiában nagy szükség van a Simon István tanár úrhoz hasonló kollégák munkájára.